

Mogens Jensen (S):

Jamen jeg tror ikke, der er nogen, der overhovedet er i tvivl om, at den slags kommunikation selvfølgelig skal foregå.

Det, det her handler om, er, om kulturministeren, når ministeren ser sig sur på en sag eller regeringen ser sig sur på en sag og vil have lavet om på det ene eller det andet i Danmarks Radio, så har lov til at ringe til Danmarks Radios bestyrelsesformand og f.eks. sige: Det her er et problem, vi synes i regeringen, at I er gået for langt; du er indsat af mig i bestyrelsen for Danmarks Radio, nu må du sørge for at få ændret på det her?

Det er jo det, Jørgen Kleener beskriver er foregået. Er det efter ministerens opfattelse o.k. og i overensstemmelse med armslængdeprincippet og den afstand, der skal være, at gøre sådan?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Det er fuldstændig i overensstemmelse med armslængdeprincippet, at der er en dialog imellem bestyrelsesformand og minister – og i det her tilfælde, DR, som spørgeren nævner, har bestyrelsesformanden selv bedt om den dialog og den reaktion – og der træffer man så selvfølgelig selv sine afgørelser i bestyrelsen. I det her tilfælde kan de så ikke blande sig i det redaktionelle, det gør man jo selv i redaktionen.

For de andre institutioners vedkommende, Charlottenborg, DFI, og Radio- og tv-nævnet, som blev nævnt, sidder der også nogle bestyrelser, der selv træffer de beslutninger. Men det er jo klart, at ministeren, uanset om det er x eller y, skal sørge for, at lovgivningen følges, og at man lever op til de intentioner, der eksempelvis er aftalt i et filmforlig, og hvad det ellers er, det handler om.

Kl. 14.10

Mogens Jensen (S):

Jeg kan forstå både på statsministerens besvarelse her i dag og nu også kulturministerens besvarelse, at den definition, vi har haft af armslængdeprincippet indtil nu, ikke eksisterer under den her regering, eller at den er ophævet under den her regering. Jeg forstår på kulturministeren – og statsministeren vil ikke blande sig i det – at det er helt legalt, at man giver bestyrelsesformænd røfler og opsange over ting, man ikke er tilfreds med i institutionerne, ting, man gerne vil have lavet om på, det gælder Danmarks Radio, og det kan så også gælde alle mulige andre typer institutioner. Der forstår jeg nu, at det er le-

galt fra politisk side at diktere, hvad der skal foregå i institutionerne.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg synes lige, jeg vil repetere, hvad armslængdeprincippet handler om. Historisk set stammer armslængdeprincippet fra Storbritannien. Her var det lige efter anden verdenskrig et udtryk for, at man lavede en kulturpolitik, hvor kunststøtten fordeltes i en arms afstand fra det politiske system. Det har vi valgt at følge i Danmark – endda så meget, at man kan kalde det dobbelt armslængde, fordi man også selv fra de forskellige kunstneriske systemer er med til at udpege medlemmer til de forskellige udvalg.

Det armslængdeprincip kan så være kombineret med, at støtteorganerne afleverer planer til ministeren for anvendelse af de bevilgede midler. F.eks. er det sådan, at Kunstrådet skal aflevere en handlingsplan for den 4-årige periode til kulturministerens godkendelse.

Traditionen for at holde en armslængde mellem politik og kultur er altså skabt som en del af selve kunststøttesystemet. Tilsvarende principper findes på andre kulturområder, men det gælder altså ikke på hele Kulturministeriets områder, hvad man måske kunne tro. Eksempelvis indgås der resultatkontrakter med forskellige statslige kulturinstitutioner, hvor man også som minister selvfølgelig går ind og blander sig, og der er den kontrakt en dialog mellem Kulturministeriet og institutionen.

Så summa summarum: Armslængdeprincippet forbyder altså ikke politikere og kulturfolk at tale med hinanden. Det opfordrer nærmere til det, sådan at der er en forståelse af, hvad der foregår. Der er bred enighed om, når man også selv snakker med kulturens folk, uanset om det er DR eller Filminstituttet eller Charlottenborg, at en dialog mellem politikere og kulturliv kan være til gavn for begge parter. Og den tanke ligger eksempelvis bag bestemmelsen om, at de politiske partier udpeger medlemmer til Kunstrådet og Statens Kunstfonds repræsentantskaber.

På den samme måde ser jeg det som en vigtig opgave at være i dialog med formændene for bestyrelser og andre organer for Kulturministeriets område. Sådan vil det også være, når der kommer en anden minister om nogle år, sådan vil det sikkert også være om 15 år, og sådan var det også for 15 år siden. Der vil altid være en dialog mellem ministeren og bestyrelsesformænd for de enkelte institutioner.